

— Ей, татко — бързо той поде,
и малко като помълчава —:
повѣрва-щешъ ли, или не,
но куче видѣхъ азъ — звѣрица,
при Хага близо, тамъ на друма,
на пжть за френската граница —
голѣмо — мойта честна дума —
катъ твоя конь!

— Не е за чудо. —
Отвърна тихичко бащата: —
дѣ-щешъ пжтувай по земята,
се видѣ-щешъ по нѣко чудо.
На, тукъ напимѣръ, има-нѣма
и часъ до тамъ, — е мостъ единъ,
че страхъ душата ти обзема! —
прѣзъ него трѣбва да вървимъ.
Вървимъ, приказваме, а вижъ —
излѣже нѣкой — Боже прави! —
по моста тръгнешъ да вървишъ,
а тамъ, вижъ — камъкъ се изправи,
прѣпъвашъ се за права Бога
и счупишъ си и кръстъ и нога . . .

Момчето страшно приплѣднѣ.
— Не бързай... — шепне — въ потъ съмъ само.
За кучето рѣчта ни бѣ —
Ахъ, колко, казахъ, е голѣмо? —
Катъ твоя конь? — не ще да има,
забравилъ съмъ, отдавна бѣ —,
но като вола се ще да има —
кълна се въ святото небе!

И пакъ замлѣкнаха и двама.
Вървятъ изъ ширнали се пжть,